

Yosun Taç

Yavuz DEMİRKIRAN

Yosun Taç

Yavuz DEMİRKİRAN

Orman faresi Milo, kadim bir meşenin köklerinin altındaki sıcacık bir yuvada yaşıyordu. Bir düşmüş kestane boyundaydı; yumuşak, sıcak kahverengi tüyleri, krem rengi bir karnı ve kocaman, yuvarlak, koyu kahverengi gözleri vardı. Her sabah yeşil yaprak çantasını omzuna asar, tohum aramaya koşardı. Her şeye meraklıydı ve tanıştığı herkese karşı nazikti.

Aydınlık bir sabah Milo, meşenin altındaki yosunların arasında parıldaayan bir şey gördü. Canlı yosundan yapılmış küçücük bir taçtı; parlak yeşil, küçük yapraklı ve minik yıldızlar gibi parlayan çiy damlalarıyla doluydu. Onu nazıkçe aldı ve başına koydu. Tam oldu. O anda etrafındaki hışırdayan yapraklar adını fısıldıyor gibiydi.

Milo nefesini tuttu. Yaşlı meşenin dalları hafifçe gıcırdadı ve yapraklardaki rüzgâr gibi bir ses, 'Küçük fare, orman pınarı kuruyor,' dedi. Bir çançiçeği başını sallayıp çınladı: 'Su her gün azalıyor.' Milo'nun bıyıkları titredi. Yardım etmek istiyordu ama o sadece küçük bir fareydi. 'Ne yapabilirim?' diye sordu. Meşe, 'Kökleri takip et. Pınarı bul,' diye yanıtladı.

Milo, hayvanların su içmeye geldiği sığ bir gölcük olan orman pınarına koştu. Su, hiç görmediği kadar alçalmıştı ve çakıllı taban görünüyordu. Yukarıdaki bir dalda, pas rengi turuncu göğüslü ve bir bacağında ince kırmızı bir ip olan bir ardıc kuşu tünemişti. 'Endişeli görünüyorsun, küçük fare,' dedi cıvılayarak. 'Pınar kuruyor,' dedi Milo. 'Nedenini bulmalıyız.'

Ardıç kuşu aşağı uçu. 'Ben Rosie,' dedi. 'Yukarıdan gözcülük yapabilirim.' Milo başını salladı. 'Benim adım Milo. Köklerin altından gitmek için yardıma ihtiyacım var.' Tam o sırada, bir yaprağın altından utangaç bir böcek başını uzattı. Kabuğu parlak, koyu maviydi ve hafif yeşil bir parıltı vardı; küçük bir ot kemeriyle bağlanmış rulo bir yaprak haritası taşıyordu. 'Tünelleri bilirim,' diye fısıldadı. 'Ben Pip.'

Milo sıcacık gülümsedi. 'Bize yardım eder misin, Pip?' Pip omuzlarını kamburlaştırdı, antenleri titredi. 'Sa—sanırım ederim,' dedi. 'Ama çabuk korkarım.' Rosie kanatlarını çıırttı. 'Bana yakın dur,' dedi. 'Ben gözcülük yaparım.' Üç arkadaş birlikte, en büyük köklerin toprağa kıvrıldığı kadim meşenin dibine doğru yola çıktılar.

Kökler, serin ve nemli toprağa doğru eğimli karanlık bir tünel oluşturuyordu. Milo'nun bıyıkları titredi ama yoluna devam etti. Pip yaprak haritasını açtı ve ince siyah bacağıyla bir çizgi çizdi. 'Bu taraftan,' dedi yumuşakça. 'Ana kök derine gider.' Rosie önden zıpladı, parlak siyah gözleri tehlikeyi tarıyordu. Tünel, zengin toprak ve ıslak taş kokuyordu.

Daha derinlerde tnel daraldı. Milo bir bořluktan sızdı, kıvrık kuyruęu topraęa srtnd. 'Dinle!' dedi Pip. Kulaklarına hafif bir řırltı sesi geldi. 'Su!' diye baęırdı Milo. Ama řırltı inceydi, saęlıklı bir pınarın canlı akıřı gibi deęildi. Pip'in kehribar gzleri byd. 'Bir řey akıřı engelliyor,' dedi. 'Haritam ileride bir kavřak gsteriyor.'

Örölmüş bir sepet gibi köklerin çaprazlaştığı geniş bir odaya geldiler. Ortada, düşmüş yapraklar, dallar ve çamurdan oluşan bir yığın bir köke sıkıca yapışmış, suyu bentlemişti. 'İşte engel!' diye cıvıladı Rosie. Milo'nun içi sızladı. Yığın onun iki katı büyüklüğündeydi. 'Tek bir küçük fare için çok büyük,' dedi. 'Ama birlikte çalışan üç arkadaş için değil,' dedi Rosie.

Pip ileri süzöldü, utangaçlığını unutmuştu. 'Küçük dalları alttan çekebilirim,' dedi. 'Kabuğum kaygandır.' Rosie, 'Ben yaprakları gagamla yukarıdan çekerim,' dedi. Milo başını salladı. 'Ben de çamuru gevşetirim.' Yan yana çalıştılar, dalları ve yaprakları yoldan çektiler. Yavaş yavaş yığın dağılmaya başladı. Su sızmaya başladı.

Sonunda, hafif bir gürültüyle su serbest kaldı. Berrak ve serin bir şekilde odadan akıp kökleri temizledi. 'Başardık!' diye sevindi Milo. Pip mutlulukla döndü. Rosie kanatlarını çıırttı. Su, tünelden aşağı, orman pınarına doğru akıyor, taşların üzerinde şarkı söylüyordu. Milo kendini sıcacık ve gururlu hissetti. Başındaki yosun ta biraz daha yeşil parladı.

Yeryüzüne döndüklerinde pınar hızla doluyordu. Hayvanlar içmek ve su sıçratmak için toplandı. Yaşlı meşe hışırdadı, çiçekler çınladı. 'Teşekkürler, küçük fare,' diye fısıldadı meşe. 'Dinledin ve yardım ettin.' Milo yosun tacı çıkardı ve uzattı. 'Bunu tek başıma yapmadım,' dedi. 'Pip ve Rosie yardım etti.' Rosie tacı tekrar başına bağladı. 'İyi bir lider başkalarına yardım eder,' dedi.

Milo, yosun taç hâlâ başında, pınarın yanında durdu. Artık saklanmayan Pip'e ve artık emir vermeyen Rosie'ye baktı. 'Kral olmak emir vermek değildir,' dedi Milo. 'Başkalarını önemsemektir.' Ağaçlar onaylarcasına fısıldadı. Orman yeniden güvenli ve canlı hissetti. Milo o günü her zaman hatırlayacağını biliyordu.

O günden sonra Milo yosun tacı sadece dinlemesi gerektiğinde taktı. O ve Pip sık sık tünelleri keşfetti, Rosie yukarıdan gözcülük yaptı. Ne zaman bir hayvanın bir sorunu olsa, Milo'ya gelirlerdi. O kimseye ne yapacağını söylemezdi. Bunun yerine, 'Nasıl yardım edebiliriz?' diye sorardı. Ve birlikte her zaman bir yol bulurlardı.

Orman pınarı her mevsim güçlü ve berrak aktı. Kıyılarında çiçekler açtı, ağaçlar uzun ve yeşil büyüdü. Milo'nun yaprak çantası hâlâ tohum taşıyordu ama artık arkadaşlarından küçük hediyeler de taşıyordu: Pip'ten parlak bir çakıl taşı, Rosie'den kırmızı bir tüy. Yosun taç başında hafifçe duruyor, liderliğin önemsemekle başladığını hatırlatıyordu.

Bir akşam, güneş batarken Milo kadim meşenin altında oturdu. Pip omzunda dinleniyor, Rosie yakındaki bir kökte tünüyordu. 'Biliyor musun,' dedi Milo, 'bir tacın beni önemli yapacağını sanmıştım. Ama sadece başkalarını duymama yardımcı oluyor.' Meşe hafifçe hışırdadı ve orman fısıldadı: 'İşte bu gerçek bir kral yapar.' Milo gülümsedi, mutlu ve sıcacık.